

Arrest

nr. 235 322 van 17 april 2020
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND VOORZITTER VAN DE IXe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 15 april 2020 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van 9 april 2020 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II en III van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 april 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 april 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. GEENS die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 7 maart 2006 dient de verzoeker een aanvraag tot vestiging in het Rijk in, dit met het oog op gezinshereniging met zijn vader die de Nederlandse nationaliteit bezit en die in België het verblijfsrecht als werknemer geniet.

Op 17 augustus 2006 wordt de verzoeker gevestigd in België.

Op 5 mei 2010 wordt de verzoeker in het bezit gesteld van een verblijfskaart houdende duurzaam verblijfsrecht als familielid van een burger van de Unie (F+ kaart).

Op 9 februari 2018 beslist de bevoegde staatssecretaris om verzoekers verblijfsrecht te beëindigen. Bij arrest met nr. 210 344 van 28 september 2018 vernietigt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna de Raad) deze beslissing.

Op 12 november 2018 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 16 april 2019 neemt de gemachtigde van de bevoegde minister de beslissing tot beëindiging van het verblijf van verzoeker. Tegen voormelde beslissing dient verzoeker een annulatieberoep in bij de Raad die bij arrest nr. 228 731 van 13 november 2019 het beroep verwierpt.

Op 13 februari 2020 neemt de gemachtigde van de bevoegde minister een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Tegen voormelde beslissing dient verzoeker een verzoekschrift in bij de Raad om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen, gekend op de Raad onder rolnr. 244 632.

Op 13 februari 2020 neemt de gemachtigde van de bevoegde minister tevens een inreisverbod (bijlage 13septies). Tegen voormelde beslissing dient verzoeker een verzoekschrift in bij de Raad om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen, gekend op de Raad onder rolnr. 244 638

Op 8 april 2020 dient verzoeker een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, met name in functie van zijn Belgisch minderjarig kind.

Op 9 april 2020 neemt de gemachtigde van de bevoegde minister de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), aan verzoeker ter kennis gebracht op 10 april 2020. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

**« BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN
ZONDER BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN**

In uitvoering van 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 08/04/2020 werd ingediend door:

Naam: K.

Voorna(a)m(en): H.

Nationaliteit: Marokko

Geboortedatum: X

Geboorteplaats: Mtaissa

Identificatienummer in het Rijksregister: 2 X

verklaart te verblijven te: X

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt gezinshereniging aan met zijn Belgisch minderjarig kind, de genaamde K. R. (RR: 17121910487) in toepassing van artikel 40 ter van de wet van 15/12/80.

Overwegende dat betrokkene op 29/09/2009 werd opgesloten in het Centrum van Everberg uit hoofde van een misdrijf begaan als minderjarige en op 30.11.2009 werd betrokkene door de Jeugdrechtbank geplaatst in de gemeenschapsinstelling 'De Markt' te Mol.

Overwegende dat betrokkene op 09.06.2010 door de Jeugdrechtbank van Antwerpen onder ondertoezichtstelling werd geplaatst voor feiten van opzettelijke slagen en verwondingen met ziekte of arbeidsongeschiktheid als gevolg en met voorbedachtheid, gepleegd op een minderjarige of op een persoon die uit hoofde van zijn lichaams- of geestestoestand niet bij machte was om in zijn onderhoud te voorzien;

Overwegende dat betrokkene op 01/07/2010 werd opgesloten in het Centrum van Everberg en hij op 06.09.2010 door de Jeugdrechtbank werd geplaatst in de gemeenschapsinstelling 'De Markt' te Mol.

Overwegende dat betrokkene op 15.01.2011 werd opgesloten in het Centrum van Everberg uit hoofde van een misdrijf begaan als minderjarige en hij op 20.01.2011 door de jeugdrechtbank werd geplaatst in de gemeenschapsinstelling Campus De Hutten in Mol;

Overwegende dat betrokken bij vonnis van 18.05.2011 door de Jeugdrechtbank van Antwerpen onder ondertoezichtstelling werd geplaatst (herziening van het vonnis van 09.06.2010) voor feiten van diefstal met geweld of bedreiging, door twee of meer personen, met behulp van een voertuig of enig ander al dan niet met motor aangedreven tuig om de diefstal te vergemakkelijken of de vlucht te verzekeren, met wapens of erop gelijkende voorwerpen of de schuldige deed geloven dat betrokkene gewapend was.

Overwegende dat betrokkene op 16.01.2012 werd opgesloten in het Centrum van Everberg uit hoofde van een misdrijf begaan als minderjarige en hij op 16.03.2012 door de jeugdrechtbank werd geplaatst in de gemeenschapsinstelling 'De Hutten' te Mol;

Overwegende dat betrokkene op 23.01.2013 werd opgesloten onder aanhoudingsmandaat uit hoofde van diefstal met geweld of bedreiging, bij nacht, door twee of meer personen, met voertuig om de diefstal of uw vlucht te vergemakkelijken, met gebruik of vertoon van wapens;

Overwegende dat betrokkene bij vonnis van 20.12.2013 door de Jeugdrechtbank van Antwerpen een maatregel van berisping werd genomen voor de feiten van diefstal met geweld of bedreiging, door twee of meer personen, bij nacht, met gebruikmaking van weerloosmakende of giftige stoffen om de diefstal te plegen of de vlucht te verzekeren, met wapens of op wapens gelijkende voorwerpen of de schuldige deed geloven dat betrokkene gewapend was, poging tot diefstal met geweld of bedreiging, door twee of meer personen, met wapens of op wapens gelijkende voorwerpen of de schuldige deed geloven dat hij gewapend was, opzettelijke slagen en verwondingen met de dood als ongewild gevolg, gepleegd op een minderjarige of op een persoon die uit hoofde van zijn lichaams- of geestestoestand niet bij machte was om in zijn onderhoud te voorzien;

Overwegende dat betrokkene op 09/12/2014 definitief werd veroordeeld door de correctionele Rechtbank van Antwerpen tot een gevangenisstraf van 4 jaar met uitstel van 5 jaar behalve 2 jaar effectief daar hij zich schuldig had gemaakt aan diefstal met geweld of bedreiging, door twee of meer personen, met wapens of op wapens gelijkende voorwerpen gebruikt of getoond zijnde, of de schuldige hebbende doen geloven dat hij gewapend was, met gebruik van een gestolen voertuig of enig ander al dan niet met een motor aangedreven gestolen tuig om de diefstal te vergemakkelijken of om uw vlucht te verzekeren; aan diefstal met geweld of bedreiging, door 2 of meer personen, bij nacht, met wapens of op wapens gelijkende voorwerpen gebruikt of getoond zijnde, of de schuldige hebbende doen geloven dat hij gewapend was; aan diefstal met geweld of bedreiging, door 2 of meer personen, met wapens of op wapens gelijkende voorwerpen gebruikt of getoond zijnde, of de schuldige hebbende doen geloven dat hij gewapend was (2 feiten); aan poging tot diefstal met geweld of bedreiging, door twee of meer personen, met wapens of op wapens gelijkende voorwerpen gebruikt of getoond zijnde, of de schuldige hebbende doen geloven dat hij gewapend was; aan opzettelijke slagen of verwondingen, een ziekte of ongeschiktheid tot het verrichten van persoonlijke arbeid veroorzaakt hebbende tegen agenten van de openbare macht; aan een verboden wapen voorhanden gehad of gedragen te hebben; aan diefstal; aan smaad door woorden, daden, gebaren of bedreigingen tegen agenten van de openbare macht.

Betrokkene pleegde deze feiten tussen 11.07.2013 en 24.04.2014; deze veroordeling werd later nog bevestigd door het Hof van Beroep te Antwerpen in zijn vonnis van 12/01/2017;

Overwegende dat betrokkene op 07/05/2015 definitief werd veroordeeld door het Hof van Beroep van Antwerpen tot een gevangenisstraf van 4 jaar daar betrokkene zich schuldig had gemaakt aan diefstal met geweld of bedreiging, bij nacht, door twee of meer personen, met wapens of op wapens gelijkende voorwerpen gebruikt of getoond zijnde, of de schuldige hebbende doen geloven dat u gewapend was,

met gebruik van een gestolen voertuig of enig ander al dan niet met een motor aangedreven gestolen tuig om de diefstal te vergemakkelijken of om uw vlucht te verzekeren; aan afpersing met geweld of bedreiging, bij nacht, door twee of meer personen, met wapens of op wapens gelijkende voorwerpen gebruikt of getoond zijnde, of de schuldige hebbende doen geloven dat hij gewapend was, met gebruik van een gestolen voertuig of enig ander al dan niet met een motor aangedreven gestolen tuig om de diefstal te vergemakkelijken of om uw vlucht te verzekeren (2 feiten); aan poging tot diefstal met geweld of bedreiging, bij nacht, door twee of meer personen, met wapens of op wapens gelijkende voorwerpen gebruikt of getoond zijnde, of de schuldige hebbende doen geloven dat u gewapend was, met gebruik van een gestolen voertuig of enig ander al dan niet met een motor aangedreven gestolen tuig om de diefstal te vergemakkelijken of om zijn vlucht te verzekeren; aan deel te hebben uitgemaakt van een vereniging met het oogmerk om een aanslag te plegen op personen of op eigendommen. Betrokkene pleegde deze feiten tussen 01.01.2013 en 06.11.2013;

Overwegende dat de Minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid en van Asiel en Migratie op 16/04/2019 op basis van artikel 44 bis § 2 om ernstige redenen van openbare orde een einde stelde aan het verblijf van betrokkene die hij had bekommen sedert 17/08/2006; beslissing dewelke in kracht van gewijsde is gegaan op 13/11/2019;

Overwegende dat betrokkene op 17/01/2020 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Antwerpen tot een gevangensstraf van 3 maanden wegens bedreiging door gebaren of zinnebeelden met een aanslag op personen of eigendommen, strafbaar met een criminele straf;

Overwegende dat de DVZ op 13/02/2020 aan betrokkene een inreisverbod van 10 jaar heeft opgelegd dewelke hem op dezelfde dag werd betekend; betrokkene diende op 16/03/2020 hiertegen een verzoekschrift in bij de RVV;

Overwegende dat betrokkene zijn gevangenisstraf aanvatte op 28/04/2016 en op 01/02/2020 werd vrijgesteld uit de gevangenis van Turnhout; momenteel is betrokkene opgesloten in het gesloten centrum te Merkplas met het oog op zijn repatriëring naar zijn land van herkomst; op 08/04/2020 diende hij een aanvraag gezinshereniging in via volmacht;

Bijgevolg dient er te worden geconcludeerd dat overeenkomstig artikel 43, §1, 2° van de vreemdelingenwet van 15/12/80 het verblijfsrecht van betrokkene dient geweigerd te worden om dwingende redenen van nationale veiligheid. Op grond van het administratief dossier wordt geconcludeerd dat dit een noodzakelijke maatregel vormt voor de bescherming van de nationale veiligheid daar het gedrag van betrokkene een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving

Uit de bovenstaande opsomming van de feiten blijkt dat betrokkene pas 15 jaar was als hij al in aanmerking kwam met het jeugdrecht. De meerdere jeugdbeschermingsmaatregelen die genomen werden teneinde betrokkene normbesef bij te brengen en zijn gedrag te verbeteren hebben hem niet op het rechte pad kunnen brengen. Er werden hem tal van kansen geboden om hem te herpakken. Tevens werden plaatsingen in gemeenschapsinstellingen gerealiseerd. De opgelegde maatregelen van jeugdbescherming hebben niet het beoogde effect verwezenlijkt en ook nadat betrokkene meerderjarig werd, bleef hij volharden in het plegen van misdrijven. De feiten waarvoor hij is veroordeeld zijn bijzonder ernstig en getuigen van een gewelddadige instelling, een verregaand gebrek aan normbesef en een criminele ingesteldheid. Betrokkene maakte zich schuldig aan gewapende overvallen waarbij hij geweld, brutaliteit en intimidatie met wapenvertoon niet schuwde.

In groep overviel hij talloze slachtoffers, waaronder ook jongeren, die lukraak werden uitgekozen. Betrokkene hield geen rekening met het veiligheidsgevoel dat door dergelijke feiten in het gedrang kwam, noch met het trauma waarmee hij de slachtoffers opzadelde. Hij ging totaal voorbij aan het feit dat zijn slachtoffers nog lang na de feiten te maken zouden hebben met angstgevoelens, empathie lijkt betrokkene dan ook volledig vreemd. Hij ronselde zelfs minderjarigen om diefstallen te plegen, verschaftte hen onderdak, leverde hen wapens en kledij. Ingevolge een huiszoeking werden daders van een gewapende overval aangetroffen in zijn verblijfplaats. Hij handelde met het oog op makkelijk geldgewin waarbij hij geen enkel respect toonde voor de fysieke en psychische integriteit van zijn slachtoffers. De diefstallen tonen aan dat hij geen respect heeft voor de eigendom van anderen. De diefstallen waaraan hij zich schuldig maakte, zijn in onze samenleving een plaag waaraan paal en perk moet gesteld worden. Niettegenstaande betrokkene meerdere kansen gegeven werden om alsnog een ander pad te kiezen, deed hij dat niet. Zijn gedragingen getuigen van een gebrek aan normbesef, een

immorele, oneerlijke ingesteldheid en een manifeste afwezigheid van eerbied voor sociale en morele waarden. Hij trekt geen lessen uit zijn veroordelingen, de maatregelen die aan hem opgelegd werden en de waarschuwingen die hem gegeven werden. Hij blijkt de ernst van zijn daden niet in te zien, noch schijnt hij te begrijpen dat zijn gedrag maatschappelijk onaanvaardbaar is. Uit zijn persoonlijk handelen komt dan ook een volgehouden, voor de maatschappij gevaarlijke criminele ingesteldheid naar voren waardoor het helemaal niet uit te sluiten valt dat hij dergelijk gedrag in de toekomst zal herhalen.

Enige verbetering in zijn persoonlijk gedrag dat afbreuk vermogt te doen aan het ernstig, reëel en actueel gevaar dat hij vormt voor de openbare orde, kan niet worden vastgesteld.

De strafuitvoeringsrechtbank kende betrokkene op 23.06.2017 elektronisch toezicht toe en op 03.07.2017 mocht hij het elektronisch toezicht ondergaan op zijn toenmalig adres: Dordrechtlaan 2/1 te 2100 Antwerpen.

Echter het Openbaar Ministerie zag zich echter genoodzaakt zijn elektronisch toezicht te laten herroepen wegens het niet naleven van verschillende voorwaarden. Zo was er sprake van een gebrek aan medewerking met de justitieassistent, was hij niet altijd bereikbaar voor de justitieassistent, liet hij na haar tijdig op de hoogte te houden van veranderingen in zijn levenssituatie en werden beloofde attesten niet tijdig bezorgd. Bovendien werden er reeds van bij de aanvang van het elektronisch toezicht talloze uurroosterovertredingen gemeld door het Vlaams Centrum Elektronisch Toezicht (VCET), waarbij hij dan niet bereikbaar was voor de justitieassistent en het VCET. Betrokkene werd er meermaals over aangesproken door de justitieassistent maar er kwam geen verbetering.

Meer nog uit het advies van het Openbaar Ministerie bij de strafuitvoeringsrechtbank te Gent d.d. 25.04.2019 blijkt dat hij om veiligheidsredenen getransfereerd werd naar de hulpgevangenis van Leuven en vervolgens naar Turnhout, nadat zijn gedrag in detentie in Dendermonde te wensen overliet en hij in de gevangenis van Beveren bij een gijzelingsactie betrokken leek. Verder liep hij na de beëindiging van zijn verblijf nog verschillende tuchtwaarschuwingen op om verschillende redenen: van het verstoren van de nachtrust, het smokkelen van medicijnen, bedreigingen en verbale agressie en het niet opvolgen van bevelen van het personeel. Op 24.12.2019 maakte hij zich schuldig aan het beledigen en bedreigen van een personeelslid en werd er een tuchtprocedure tegen hem opgestart. Op 31.12.2019 werd een tuchtsanctie uitgesproken waarbij betrokkene van 01.01.2020 tot en met 09.01.2020 afgezonderd werd van de aan hem toegewezen verblijfsruimte. Zijn gedrag laat dus nog steeds te wensen over en een risico op recidive kan niet uitgesloten worden.

Ingevolge de ernst van de door betrokkene gepleegde feiten en hun herhalend karakter kan geconcludeerd worden dat hij een ernstig gevaar betekent voor de openbare orde en meer bepaald voor de veiligheid van het land. Het herhaaldelijk niet respecteren van de strafrechtelijke bepalingen in België getuigt expliciet van het niet geïntegreerd zijn in de Belgische samenleving.

Gelet op de aard en de frequentie van de feiten, het georganiseerd karakter, het totaal gebrek aan normbesef, zijn criminele ingesteldheid en het gegeven dat hij geen lessen lijkt te trekken uit zijn eerdere veroordelingen, mag er worden aangenomen dat hij, door zijn persoonlijk gedrag, een voortdurend gevaar vertegenwoordigt voor de openbare orde en meer bepaald voor de nationale veiligheid van het land en ter preventie van strafbare feiten.

Overeenkomstig art.43, §2 van de wet van 15.12.1980 dient bij het overwegen van deze beslissing, rekening gehouden te worden met de duur van het verblijf van betrokkene, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin betrokkene bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

Gezien het voorgaande wordt het familiale en persoonlijke belang van betrokkene ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt immers in het arrest met nummer 41987 dd. 22.04.2010 onder andere dat uit artikel 8, tweede lid van het EVRM blijkt dat een inmenging in het privé – en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde, te verzekeren.

Doch werd er bij deze beslissing wel degelijk rekening gehouden met art. 8 EVRM

Betrokkene had sinds 07.07.2014 een relatie met V. Y. (geboren te Antwerpen op 21.02.1997, van

Belgische nationaliteit). Zij hebben samen een dochter: K. R. (geboren te Antwerpen op 19.12.2017, van Belgische nationaliteit). Op 03/07/2017 werd betrokkene onder elektronisch toezicht geplaatst en kon hij dus Y., die toen zwanger was, een handje helpen. Maar op 10/08/2018 ging de rechtbank over tot de herroeping van zijn elektronisch toezicht, gezien hij zich niet maar aanmeldde. Hij bleek spoorloos te zijn tot 12/08/2018. Zijn dochter was toen nog geen jaar oud. Hieruit kan toch worden vastgesteld dat betrokkene zijn gezinsleven niet al te serieus heeft opgenomen. Zijn partner en dochter bleven hem nadien regelmatig bezoeken in de gevangenis. In hoeverre betrokkene nog een koppel vormt met Y. is niet duidelijk; op zijn aanvraag gezinshereniging staat een adres vermeld te Antwerpen, terwijl zijn partner en dochter woonachtig zijn te Zoersel.

Het feit dat zijn partner en zijn dochter niet kunnen gedwongen worden het Belgische grondgebied te verlaten, maakt niet dat zij betrokkene niet vrijwillig zouden kunnen volgen naar zijn land van herkomst of een derde land.

Het is overigens inherent aan een grensoverschrijdende relatie dat één van de partners zich buiten het oorspronkelijke land van herkomst bevindt. Er liggen thans geen stukken voor waaruit blijkt dat er in hoofde van zijn partner sprake zou zijn van onoverkomelijke hinderpalen die het uitbouwen van een normaal en effectief gezinsleven in zijn land van herkomst of elders zouden verhinderen, evenmin blijkt dat hij zijn gezinsleven enkel in België zou kunnen uitbouwen.

Bovendien is zijn dochter momenteel nog niet schoolplichtig en uit zijn dossier blijkt niet dat zijn dochter, of zijn partner, medische problemen zouden hebben waardoor reizen en/of het zich vestigen in Marokko onmogelijk zou zijn. Zijn partner en dochter kunnen er uiteraard ook voor kiezen om in België te blijven en contact met hem te onderhouden via mail, telefoon en andere communicatiemiddelen en via periodieke reizen naar de plaats waar hij verblijft. Dat de contacten met zijn dochter op die manier minder frequent en/of diepgaand zouden zijn, is enkel en alleen het gevolg van zijn persoonlijk gedrag. Hij had de kans om veel tijd met zijn dochter door te brengen toen hij onder elektronisch toezicht stond, maar hij toonde onvoldoende karakter om zijn aan de aan hem opgelegde voorwaarden te houden zodat hij terug moest naar de gevangenis met als gevolg dat hij, zijn dochter enkel kon bezoeken tijdens de bezoeken. Een normaal contact met zijn dochter bleek dan ook voor hem een onvoldoende motivatie om zich aan de geldende regels te houden.

Hoewel het belang van het kind een primordiaal karakter heeft, heeft het daarom nog geen absoluut karakter. Bij de afweging van de verschillende op het spel staande belangen, neemt het belang van het kind een bijzondere plaats in. Die bijzondere plaats maakt het evenwel niet onmogelijk om eveneens rekening te houden met andere belangen (EHRM, 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse t. Nederland, par. 101; GwH 7 maart 2013, nr. 30/2013). Het gevaar dat betrokkene vormt voor de openbare orde is superieur aan de gezinsbelangen die betrokkene kan doen gelden.

Wat de duur van het verblijf in België betreft, is betrokkene op de leeftijd van bijna 12 jaar aangekomen op het grondgebied en betrokkene is momenteel 26 jaar oud. Er kan opgemerkt worden dat ondanks zijn verblijf van 14 jaar in België niet gebleken is dat hij een dermate bijzondere binding met België zou hebben dat deze een normale binding overstijgt. Integendeel tijdens de periodes van opsluiting in de gevangenis kunnen geen banden met België worden opgebouwd. Nochtans had betrokkene het over en andere boeg kunnen gooien gezien hij reeds snel een verblijf had bekomen. Bovendien is niet gebleken dat hij geen enkele binding meer zou hebben met het land van herkomst, noch dat er omstandigheden zouden zijn op grond waarvan een terugkeer naar zijn land van herkomst niet verwacht zou mogen worden. Hij kan in alle redelijkheid worden geacht nog sociale, culturele en familiale banden met dit land te hebben. Hij heeft er een groot deel van zijn leven aldaar verbleven en hij spreekt de taal.

Wat betrokkenes economische situatie betreft, kan worden gesteld dat het feit dat betrokkene in het verleden zou hebben gewerkt, niets af doet aan het feit dat betrokkene een actueel en ernstig gevaar vormt voor de openbare orde. Het hebben van een strafblad zal sowieso de inschakeling op de arbeidsmarkt niet ten goede komen. Ook al was betrokkene enige tijd tewerkgesteld in de zaak dat hij samen met zijn partner had opgericht en volgde hij opleidingen, ook dit betrof geen tewerkstellingen waarmee dermate rekening moet worden gehouden voor het toestaan van een verblijf. Er kan evenmin worden gesteld dat hij een zwaar economisch verlies zou zijn voor België. De vaardigheden die hij alsnog heeft opgedaan, kunnen hem desnoods nog ergens anders van pas komen.

Wat betreft de sociale- en culturele integratie kan worden gesteld dat deze hier niet aan de orde is gezien het niet respecteren van de strafrechtelijke bepalingen in België expliciet getuigt van het niet geïntegreerd zijn in de Belgische samenleving en dit eigenlijk ook niet na te streven.

Wat betreft betrokkenes leeftijd is het redelijk te stellen dat hij nog jong genoeg is om zich aan te passen aan nieuwe levensomstandigheden en een nieuwe omgeving. Hij is meerderjarig, maar niet van hoge leeftijd waardoor zijn leeftijd op zich niet voldoende reden vormt om de beslissing tot weigering niet te kunnen nemen.

Wat betreft de medische toestand blijkt niet uit het administratief dossier dat er medische beletsels zouden zijn waarmee rekening moet worden gehouden.

Gezien het geheel aan bovenstaande opmerkingen wordt het recht op verblijf geweigerd aan betrokkene. Het AI dient te worden ingetrokken.

Deze redenen zijn dwingende redenen in de zin van artikel 39/79, § 3, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Bijgevolg heeft het indienen van een beroep tot nietigverklaring tegen deze beslissing in geen geval een schorsende werking. »

De weigeringsbeslissing bevat geen bevel om het grondgebied te verlaten.

Verzoekende partij wordt sinds 13 februari 2020 vastgehouden met het oog op verwijdering.

2. Ontvankelijkheid

De verwerende partij werpt in de nota met opmerkingen een exceptie op van onontvankelijkheid van de vordering ingesteld bij uiterst dringende noodzakelijkheid.

De verwerende partij merkt op dat de bestreden beslissing niet gepaard gaat met een bevel om het grondgebied te verlaten waarvan de uitvoering imminent is. Zij stelt dat overeenkomstig artikel 39/82, §4, tweede lid van de vreemdelingenwet de procedure tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid voorbehouden is voor vorderingen die een verwijderings- of terugrijvingsmaatregel tot materieel voorwerp hebben. Verzoeker wordt thans van zijn vrijheid beroofd met het oog op repatriëring uit hoofde van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering van 13 februari 2020, waartegen verzoeker een schorsings- en annulatieberoep heeft ingediend bij de Raad. Een eventuele schorsing van de thans bestreden weigeringsbeslissing heeft niet tot gevolg dat de bijlage 13septies van 13 februari 2020 niet langer uitvoerbaar zou zijn.

Artikel 39/82, §4, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”

Uit deze bepaling kan niet worden afgeleid dat wanneer een vreemdeling de schorsing van de tenuitvoerlegging wenst te verkrijgen van een beslissing die niet als verwijderings- of terugrijvingsmaatregel kan worden beschouwd, hij de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan aanwenden. Overeenkomstig voormelde wetsbepaling is de procedure tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid voorbehouden voor vorderingen die een verwijderings- of terugrijvingsmaatregel tot materieel voorwerp hebben.

De verzoeker wordt actueel vastgehouden in het gesloten centrum te Merksplas met het oog op zijn repatriëring. Dit is echter niet het gevolg van de thans bestreden weigeringsbeslissing, maar is het gevolg van het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met oog op verwijdering (bijlage 13septies) van 13 februari 2020. Tegen deze beslissing diende verzoeker op 11 maart 2020 een vordering tot (gewone) schorsing in, gekend op de Raad onder het rolnr. 244 632.

Hoewel de thans bestreden weigeringsbeslissing een beslissing is die belet dat rechtsgevolgen tot stand komen en derhalve een beslissing is die voor nietigverklaring en voor schorsing vatbaar is, heeft een eventuele schorsing van de thans bestreden weigeringsbeslissing, niet tot gevolg dat de bijlage 13septies van 13 februari 2020 niet langer uitvoerbaar zou zijn. De repatriëringsmaatregel die de verzoeker met de huidige vordering probeert te laten schorsen, is immers de tenuitvoerlegging van het bevel van 13 februari 2020, die thans aanhangig is voor de Raad.

De verzoeker wijst erop dat het beroep tegen de bestreden beslissing geen schorsende werking heeft door de toepassing van artikel 39/79, §3 van de vreemdelingenwet, zoals tevens vermeldt in de bestreden beslissing. Verzoeker vreest dat de vordering tot schorsing en nietigverklaring te laat zal komen doordat hij het voorwerp uitmaakt van een verwijderingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is. In de mate verzoeker doelt op het feit dat hij reeds gerepatriëerd zou kunnen zijn alvorens zijn zaak behandeld is, wijst de Raad erop dat hij zich, voor de behandeling van zijn zaak, kan laten vertegenwoordigen door zijn raadsman. Verder merkt de Raad opnieuw op dat de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel bevat waardoor een eventuele repatriëring niet het gevolg kan zijn van de bestreden beslissing.

Verzoeker betoogt in zijn eerste middel dat hij in het bezit was van een bijlage 19ter op 8 april 2020 en dat hij in het bezit diende te worden gesteld van een attest van immatriculatie. Verzoeker zou volgens de bijlage 19ter nog tot 8 juli 2020 de mogelijkheid krijgen om de ontbrekende documenten over te maken, met name een geldig paspoort en een bewijs van affectieve en financiële band met zijn minderjarige dochter. De bestreden beslissing is evenwel reeds de dag erna genomen. Verzoeker betoogt dat de bestreden beslissing hierdoor ten onrechte werd genomen. De Raad merkt op dat de ontbrekende documenten een ontvankelijkheidsvoorwaarde betreffen waarna de gemeente eventueel de aanvraag kan weigeren. *In casu* is de aanvraag, zoals verzoeker zelf stelt, overgemaakt aan de gemachtigde en is de aanvraag geweigerd met toepassing van artikel 43, §1, 2° van de vreemdelingenwet. Het verblijfsrecht van verzoeker is aldus geweigerd om dwingende redenen van nationale veiligheid. De grief van verzoeker dat hij (nog) niet alle documenten had overgemaakt is niet dienstig aangezien zijn aanvraag ten gronde werd geweigerd door de gemachtigde en niet om ontvankelijkheidsredenen. In de mate verzoeker doelt op de afgifte van een immatriculatieattest en dat hij dienvolgens terug in vrijheid moest worden gesteld tot minstens 8 juli 2020, merkt de Raad op dat dit gegeven niets had gewijzigd aan de vaststelling dat de vasthouding en de terugleiding van verzoeker niet het gevolg is van de thans bestreden beslissing maar van een eerdere en voorlopig thans uitvoerbare beslissing.

Verzoeker voert in het verzoekschrift noch ter terechtzitting nieuwe elementen aan die tot een andere beoordeling kunnen leiden.

De Raad besluit dat er *in casu* geen elementen aanwezig zijn die de vaststelling dat de huidige vordering niet gericht is tegen een verwijderings- of een teruggedrijvingsmaatregel in de weg staan. De thans bestreden beslissing is geen beslissing die overeenkomstig artikel 39/82, §4, tweede lid van de vreemdelingenwet middels een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden bestreden. De exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid opgeworpen door de verwerende partij dient te worden aangenomen.

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid is onontvankelijk.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien april tweeduizend twintig door:

Mevr. N. MOONEN ,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
Mevr. F. BROUCKE,	toegevoegd griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

F. BROUCKE

N. MOONEN